

TUỆT ĐỘC ĐỜI

Nguyễn Văn Sâm

Tôi biểu anh xe ôm ngừng lại. Anh ta hỏi tôi sao đi làm về khuya dữ vậy. Chỗ này thúí lắm ai ở cũng bị viêm mũi, viêm cuống họng mà cô ở được cũng hay. Tôi nói láo tài tình rằng mình ở đây cả chục năm rồi, có viêm gì đâu ngoài viêm màng túi. Anh ta cười vui nói màng túi thì lúc này ai lại chẳng bị viêm trừ bỏ già hay con cái các đại gia. Tôi trả tiền anh hậu hĩ rồi lững thững đi dọc theo lề đường, giỏ xách trên vai. Phố khuya vắng tanh tới chó cũng đi ngủ hết chẳng thấy con nào sửa băng quơ hay lang thang lục lọi mấy bao rác như buổi chiều. Gió thổi lồng lộng. Gió càng mát thì càng nghe mùi thúí. Nồng nặc. Tanh tươi. Hèn chi cái địa danh Cống Thúí không biết ai đặt mà chết tên luôn lâu nay. Tôi trở tay, ôm cái giỏ xách vào ngực, thân thương quá đi. Túi thân con tôi, biết hít thở hơi trần thế chưa đầy một tiếng đồng hồ rồi thì vĩnh viễn. Mẹ thương con biết là bao nhiêu, bây giờ sẽ xa con luôn rồi. Hơi lạnh như đồng tử túi xách quyen vô ngực tạo cho tôi cảm giác sợ hãi. Chùn tôi quíu lại. Lề Cống Thúí kia rồi. Chỉ cần một cái vung tay là xong chứ gì! Tôi ngăn ngừa ngang. Tụi nó nói nhiều lần đây là mồ chôn uống tử. Tôi lơ mơ biết uống tử là những đứa trẻ chết oan khi còn nhỏ. Bây giờ mới biết rằng đưa một uống tử xuống dòng kia là chuyện không phải dễ dàng gì đâu chẳng ai thấy cũng không ai biết. Nước Cống Thúí đem ngòm chẳng khác nước sông Nại Hà, như không chảy vì nước đặc quánh, vì màu đem của nó hợp với màu đêm. Mùi thúí này giờ mà mũi tôi cũng vẫn chưa làm quen được, dưới dòng kia một vài chỗ lấp lánh ánh sáng phản chiếu từ những ngọn đèn leo lét của mấy căn nhà cất chồm lên mé kinh càng làm cho dòng nước mang màu sắc kinh dị hơn. Con tôi không thể hóa thân ở đây được. Dầu sao cũng là kiếp người, con phải được đối xử khác với những thứ vật dụng phế thải, những chất ô uế, những con chuột chết mèò chết người ta vất liệng dưới kia. Gió bây giờ lạnh hơn, tôi ôm cái giỏ vào ngực mà nghe nước mắt mình rơi rơi. Một ông xe ôm chạy trờ tới gạ đi đâu ông chở, tôi trả lời trong xa vắng không biết tại sao mình lại có ý tưởng này:

“Cho tôi đi Bến Xe Đò Miền Đông.”

Người đàn ông xô cửa bước ra. Chín Tươi nghe một mùi thúí nồng nặc mũi, chạy tới hai bên màng tang tỏa ra một xú vị chua chua làm nó muốn mửa ngang, nó nhăn mặt một chút rồi lách mình bước vô, rón sức kéo khép cánh cửa lại. Cánh cửa cũ hư, hơi nặng, xệ xuống do lệch bản lề, phía cạnh dưới lại bệ bết nên không thể che chắn kín được hoàn toàn. Chín Tươi hơi do dự nhưng khi liếc thấy sau mình còn mấy người sẵn sàng chồm lên thế chỗ nên mạnh dạn đặt churen lên một chỗ tương đối sạch rồi tìm chỗ cho cái churen kia.

Cái giỏ bỏ giấy rác hơi cao, trong đó lênh khênh đủ loại giấy dơ không thể cho con vô đó được. Con phải nằm ngoài. Mẹ thương con quá nhưng biết làm sao bây giờ. Đời mẹ còn lo chưa xong, không còn tay nào nào đưa ra nâng đỡ đời con được. Con hãy quay trở lại bằng ngõ khác đủ ăn đủ xài, ít ra cũng dễ thở hơn đời mẹ. Chín Tươi móc trong giỏ xách này giờ nó cặp bên nách một gói gì đó bao bọc bằng cái khăn lông, nhẹ nhẹ đặt xuống kế bên cái giỏ rác, dựa vô góc tường. Nó lật một chút chéo khăn lên, dòm dòm vô đó rồi xụi xụi khóc... Thời gian lặng lẽ trôi qua. Cái mùi khó chịu bắt nhức đầu lúc mới bước vô giờ không còn nữa.

Bên ngoài có giọng oang oang của một người đàn bà lớn tiếng trong khi gõ ầm ầm lên cửa buồng cầu:

“Ai trong cầu số 7 thì đi ra liền nhe. Tới giờ làm vệ sinh rồi. Đừng có mà ngủ luôn trong đó! Ngủ thì về nhà mà ngủ, đây không phải là phòng ngủ đâu nhe!”

Chín Tươi lật đặt đứng dậy, lách mình đi ra, cố tránh ánh mắt của người đàn bà làm vệ sinh, một người đàn bà đáng dấp đàn ông, mang ủng cao su che gần hết ống quyển, một tay cầm chổi tàu cau, tay kia cầm đồ gấp rác, mặt mày coi bộ bặm trợn, khó chịu, như sẵn sàng cà khịa với bất kỳ ai.

Chín Tươi bước đi mau, đưa tay chùi nước mắt. Người sao nhiều quá, buổi sáng có khác. Biết vậy mình quanh vô đâu đó để trưa hãy đi.

Nó mới ra chưa tới buồng số 2 thì chị làm vệ sinh kêu giật giọng:

“Nè cô kia! Đứng lại cho tui hỏi chút coi. Làm gì mà đi như chạy trốn vậy?”

Chín Tươi giả đồ không nghe, bước mau hơn, nhưng nó buộc lòng phải đứng lại khi nghe tiếng hăm dọa chắc nịch:

“Ê, không đứng lại tao kêu Bảo Vệ vô đó”.

“Chị kêu tui?”

“Mày chứ ai, bộ tao điên tao kêu tao chắc? Đâu có huồn dữ vậy đâu bây!”

Bà này nói đã nhiều mà coi bộ thích câu mâu dàn trời. Chín Tươi nhỏ nhẹ:

“Chuyện gì vậy chị?”

“Mày đừng làm bộ giả mù sa mưa nữa. Chơi cho sướng rồi bỏ con vô cầu tiêu!” Sợ người đối thoại phản đối, chị bước tới nói thêm liền, không kịp thở. “Đây đây nè, Vô đây tao chỉ cho coi.” Chị ta nắm tay Chín Tươi kéo vô phía trong trở lại. Chín Tươi điếng hồn. Chuyện tày huầy rồi, làm sao bây giờ. Nó chống chế yếu ớt:

“Ai biết gì đâu nè, khi không cái đề án tử người ta.”

“Mày chối hả, cái mặt mày xanh chanh. Chém chết cũng mới để, để một mình không có mụ nên mất máu. Mới nứt mắt đã bày đặt!” Chị ta vừa nói vừa lặn cái môi dưới ra dài sọc. “Chơi cho đã rồi liệng con, không biết đứa nhỏ còn sống hay đã chết nữa.” Chị nói mà vẫn nắm chặt tay Chín Tươi kéo về phía buồng cầu số 7.

Những người đàn ông đàn bà đang đợi đi cầu, nghe chuyện kéo nhau tới, bu kín. Chín Tươi vẫn yếu ớt chối:

“Đâu phải tui, tui không biết gì hết. Chị đừng nói oan cho người khác nha.” Nó tủi thân khóc thút thít như con nít bị rầy oan.

“Hình như đứa nhỏ đã chết rồi. Nè tội giết con nặng lắm nhe. Nếu để chưa đủ tháng nó chết thì tội còn ít. Đủ ngày đủ tháng, nó sống mà mẹ nó giết liệng xác thì là tội giết người đó. Năm nay ít nhứt là cả chục đứa nhỏ bị bỏ như thế này, kiến bu đầy hai mắt với lỗ rún, tội nghiệp ôi là tội nghiệp!”

Ôi con ôi! Mẹ đâu có muốn vậy. Con chết khi mới chào đời chứ không phải mẹ làm con chết

phải không con! Xin con hãy làm chứng cho tình của mẹ đối với con.

Có tiếng ai đó hỏi:

“Rồi xác mấy đứa nhỏ đó ra sao?”

Chị ta ngó vô mặt người đặt câu hỏi, trả lời mà coi bộ khinh thị một người gà mờ chẳng biết gì hết:

“Thì cũng đem vô đồng rác Đông Thạnh, Hố Môn bỏ như bao nhiêu thứ rác khác, chứ còn gì nữa mà hỏi. Bộ đem về xào ăn được chắc? Ai ở không mà điều cha điều mẹ chi cho mệt. Bệnh viện Từ Dũ mỗi ngày nạo cả trăm ca thì cũng vậy thôi.” Chị ta ngừng một lúc, mắt đảo chung quanh: “Nhưng mà biết được ai liệng bỏ con thì cũng bắt giao lên phường để họ giải quyết làm gương cho người khác.”

Chín Tươi vùng vẫy mạnh:

“Chị đừng đổ tội oan cho người ta, tôi không có để ai giết!”

“Không có thì mày về phường nói chuyện với công an. Ai chịu cha ăn cướp bao giờ!”

Hai bên cãi nhau qua lại, người tò mò mỗi lúc một đông.

Chín Tươi như đuối lý và đuối sức, nó khóc lớn và muốn buông trôi cho chuyện tới đâu hay tới đó. Mệt lắm rồi, quá sức chịu đựng rồi. Bỗng có một người trung niên ăn mặc hơi sạch sẽ hơn những người khác, vệt đám đông bước vô:

“Chuyện gì đây em!” Rồi anh ta quay vô người phụ nữ làm vệ sinh: “Thôi chị đừng nghi oan cho vợ tôi nữa. Nó hiền lắm ai nói oan gì cũng chỉ biết khóc mà thôi. Chị cầm số tiền này, chiều nay làm phước mua chút nhang đèn cúng vái cho oan hồn đứa nhỏ để đi đầu thai. Chị làm vậy là có phước lắm đó, còn hơn cất năm bảy kiếng chùa. chị thấy nó trước mà không cúng vái thì nó theo phá chịu không nổi đâu! Cô hồn các đảng đó.” Anh ta nhấn mạnh năm tiếng chót.

Người đàn bà liếc vội xuống nắm tiền trong tay người đàn ông mới tới. Coi bộ hơi nhiều à nhe. Tờ giấy năm trăm ngàn bọc ở ngoài. Chị dịu giọng:

“Tui đâu có biết cô này là vợ ông. Mấy cô gái mới lớn, không chồng, để non hay tự phá thai

liệng con ở đây hoài hoài. Chỗ này còn ít, ở Cổng Thái khu chế xuất Sóng Thần còn ghé gớm hơn. Tối liệng xuống đó có trời mà biết!”

Những người xúm coi bây giờ chuyển hướng đề tài bàn tán sang qua con nít phá thai liệng con ở đâu nhiều, Cổng Thái, cầu tiêu công cộng, Vườn Cao su hay mấy cái vườn bông...”

Chín Tươi được kéo ra ngoài, ấn lên một chiếc taxi. Người đàn ông trao cho anh ta một số tiền, nói với tài xế chạy tới chỗ cô này muốn, rồi bước qua đường lên một chiếc xe ôm..

Chín Tươi chưa hết bàng hoàng, mặt vẫn cúi gầm xuống và những giọt nước mắt tủi nhục vẫn rơi thấm ướt cổ tay áo....

Từ giã người tình, Chín Tươi bước lên xe Lam. Nó mỉm cười khi nhớ lại câu năn nỉ nhỏ nhỏ của Tư Thiện: “Tối nay 9 giờ anh chờ em ở chỗ cũ, bụi chuối của bà Tư bán xôi. Em nhớ ra đó nhe, đừng để anh chờ mỏi mòn như lần rồi nha cưng.”

Tuy không muốn hẹn hò lúc này nhưng Chín Tươi thích câu nói có tiếng *cưng* ngọt ngào đó. Tiếng *cưng* đeo đuổi nó suốt đường từ chợ về nhà như một hương vị ấm áp không gì so sánh được trong hoàn cảnh gia đình địa ngục hiện giờ.

Xe ngừng trước hẻm, Chín Tươi bước xuống lầm lũi đi, tránh những cái nhìn soi mói như muốn lột trần của lũ bạn anh nó đang ngồi nhậu ở đầu hẻm. Hi vọng không có ảnh trong đó. Nó khựng lại khi thằng Chầy kêu lớn, giọng của kẻ cầm quyền.

“Tươi, mày về nhà mau mau nấu nồi cháo vịt cho tao. Con vịt tao cột ở nhà bếp. Mau lên nhe mày.”

Chín Tươi không trả lời trả vốn gì hết, nó quày quả đi mau hơn. Ông thần men này mà càng nói thì càng sanh giặc. Thằng Chầy như bị mất mặt với bạn bè nói với theo:

“Tao nói mày nghe không đó bộ câm sao không trả lời. Lát nữa tao về mà không có cháo thì mày đừng sống với tao.”

Chín Tươi nuốt nước miếng. Anh em mà làm như chủ đối với nô lệ, lại hăm dọa.

“Ờ mà mà đứng lại cho tao nói một câu được không, hay là mày muốn ăn đòn.”

Đưa em gái đứng lại, bắt động xa xa thẳng anh.

“Tao mới lấy mấy triệu của Dì Hai trên chợ để cho mày đi thành phố làm giấy tờ lấy chồng Hàn quốc, mày sửa soạn mai đi cho người ta coi mắt đó. Tao không có tiền trả lại cho người ta đâu.”

“Không có tiền sao anh dám lấy tiền của thiên hạ xài. Em đâu muốn lấy chồng xa đâu. Ba già rồi, sống nay chết mai làm sao bỏ đi cho đành.”

“Thầy kệ ông, ông già cúp thùng thiếc, chết thì cũng được rồi. Tao phải lo thân tao chứ. Mày đi thì tao có chút đỉnh, mày ở lại thì tao có khi không gì. Không được cãi, mày mà không nghe lời tao thì thằng Tư Thiện có ngày đổ ruột đó. Tao nói thiệt chứ không hăm dọa ai đâu. Tao biết mày với nó hẹn hò ở đâu hết mà tao chưa kịp nói đó thôi.”

Tôi bỏ đi mờ mờ sáng hôm đó. Ở lại thì có ngày Thiện đổ ruột thiệt tình. Ai chứ ông nội Chầy thì chuyện gì mà không dám làm. Có lần hết tiền trả châu nhậu, bạn bè thách thức ảnh đã dám đem cái xe máy của tôi đi cầm khỏi cần giấy tờ gì hết. Bị Ba rầy ảnh đã cự cãi và lật đổ tung bàn thờ rồi bỏ đi mấy ngày mới vác mặt về. Vậy mà có thôi đâu, ảnh còn hăm hể ông già cần nhần nữa thì ảnh chém chết rồi đi tù.

Tôi chỉ khóc thầm và ba thì lặng lẽ như chiếc bóng. Giờ ảnh lại muốn cà khịa tới Thiện. Tôi không trốn đi thì Thiện chắc chắn sẽ có nhiều nguy cơ. Đi trình diện ngoại nhân cho họ ngắm nghía sờ nắn thân thể tinh khiết của mình không mảnh vải che thân để lựa chọn eo xèo là điều tôi không thể nào chấp nhận được. Cưới vợ hay mua heo chó đây? Thôi, phải giải quyết, ở đây như nằm trong hai từng địa ngục chịu sao thấu. Thành phố may ra chứa chấp tôi. Địa chỉ mấy con bạn trong túi, tôi hẹn Thiện để gặp nhau lần cuối. Trăng mờ mờ, tình cảm dồn dập, nỗi bi thiết phải xa người tình không biết có còn gặp nhau được nữa chẳng khiến tôi dễ dãi mà chính mình cũng lấy làm lạ. Hai bàn tay Thiện hăm hờ khám phá người tôi không còn chỗ nào là không biết. Da thịt hưởng ứng nhiệt tình, tôi chỉ nín thở ngó trắng. Thình thoảng tôi cảnh giác từ tốn kéo tay Thiện đặt lên má mình để tránh khỏi tuột dốc đời. Tôi còn quá trẻ, chỉ mới 17 chứ mấy. Bàn tay Thiện ướt trơn, tôi xấu hổ muốn chết mà Thiện thì cứ thờ dòn dập áp mắt

mũi vào mình tôi. Nghĩ đến nỗi khó khăn của mình trong tương lai, tôi dần lòng mạnh dạn đứng dậy, quyết liệt từ giã. Không thể được Tươi ơi, đàn ông chỉ biết hiện tại, mấy có thân phải lo.

Và tôi để Thiện ngo ngác chưa kịp hoàn hồn, chặn chiếc xe Lam sớm lên chợ, giã từ đời sống thôn quê dần thân vào nơi gió cát hi vọng khởi tuột dốc đời.

Chín Tươi về tới xóm mình lúc gần chín giờ sáng. Hai dãy nhà trọ đầu mặt tường bừng sáng hay xế xế chiều thì ồn ào với những sinh hoạt cá nhân, giờ này vắng hoe. Hai sợi dây kẽm dài giăng từ trong cùng ra tới cửa cổng treo máng đầy đầy áo quần và đồ lót rề tiền... bình thường nó không chú ý lắm bây giờ phải chun qua để vô mở cửa phòng làm cho nó thêm chán ngán trong lòng. Tay run run Chín Tươi mở cửa, kéo lại màn phân cách giữa hai cái giường, nó liệng cái giỏ xuống đất, hất mạnh giày ra khỏi chun, ngã mình thiết mạnh lên giường, nhắm mắt tĩnh thần. Nó nghĩ tới ân nhân xuất hiện đúng lúc đã cứu mình ra khỏi cơn bối rối mà thầm mừng. Nó nhớ lại gương mặt nhăn nheo của đứa con đồ hỗn khi mới sanh rồi tím bầm sau đó không lâu. Nó nhớ tới Thiện để tội nghiệp người tình chung sao mình lại tiếc làm gì cái đêm hôm ấy. Nhớ tới ba với cái quán hớt tóc ọp ẹp mà treo bảng Thanh Bần bữa nào cũng bị thằng con trai trời thần hỗn hào lột tới đồng bạc cuối cùng nên suốt đời chịu cảnh bần sát vắn. Ba ơi, tội nghiệp ba quá chừng đi thôi!

Có tiếng đập mạnh vô cửa phòng, giống như lúc này ở bến xe Miền Đông:

“Em Tươi, mở cửa cho anh vô với. Anh thèm em quá.”

Chín Tươi chui đầu mạnh xuống nệm như thể nệm có thể che kín đầu nó, ngăn chặn được âm thanh nó không muốn nghe:

“Em Tươi, anh đây mà, nhớ em quá đi thôi! Cho anh yêu em một lần nữa đi!”

Chín Tươi lăn mình trở dậy, ủa ói trên nệm những thức ăn của ngày hôm trước. Nó bịt mạnh hai tai như muốn đè dìm hai vành tai vô màng tang. Mặt nó đỏ kè như da cắc kè.

Bên ngoài tiếng gõ càng gấp rút hơn và lời năn nỉ trở thành lời chửi bới tục tĩu lẫn những hăm dọa :

“Kim chích dính máu HIV của tao còn đây để đợi mày. Mày không cho tao vô mai chiều tao gặp là đâm liền cho mày biết HIV là gì... ĐM. Cự cãi, tránh né rồi mày cũng có bầu với tao như mấy con nhỏ khác ở xóm này. May mà tao chưa lây bệnh cho mày.”

Yên lặng đâu chừng năm bảy phút bên ngoài, bên trong là hơi thở dồn dập như tức giận kinh hồn đang được dồn nén xuống.

“Mở cửa cho anh nha Tươi. Anh xin yêu cầu lần này nữa thôi. Lời hứa danh dự đó.”

Chín Tươi bật khóc :

“Tình yêu đích thực lại tiếc chẳng cho, tình xin đều lại nhắm mắt, tặc lưỡi giao nộp không biết bao nhiêu lần. Sao đời tôi khổ như thế này!”

“Em Tươi, thiết ra lần này anh chỉ muốn rờ bụng em để nghe con máy động mà thôi. Anh biết em gần ngày mà...”

Con! Người ta còn nói đến chữ con được sao. Con phải được tạo nên do tình yêu. Con có mặt bất ngờ do cưỡng bức không bao giờ có cha, chỉ có mẹ mà thôi. Mẹ nó không thể cưu mang nó được thì nó giã từ thế gian này để sau đó trở lại bình thường trong sự thương yêu của hai đáng tạo thành. Phải vậy không con? Phải vậy không con?

Chín Tươi bật cười khan, cười rữ rượi cho đến khi nó bỗng nghe *bực* một cái và cảm giác như mình đang bị rơi từ trên cao chín tầng mây xuống. Máu đỏ từ từ lan ra trên nệm.

Bên ngoài vẫn là tiếng đập cửa ồn ào, chửi rủa, hăm he.

Bên trong yên lặng như tờ, Chín Tươi bất động, mặt mày thanh thản, nét thanh thản nó tìm tới bây giờ mới có.

Lúc đó Chín Tươi mới bước qua tuổi mười tám không lâu.